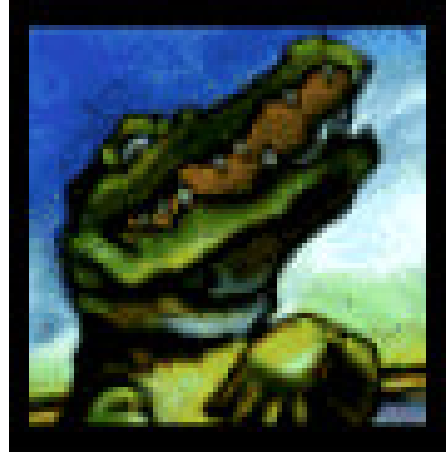

מדוע לתנין גב מחוספס?

סיפור של שבט מבונדו מאנגולה

סיפר מט אבנס

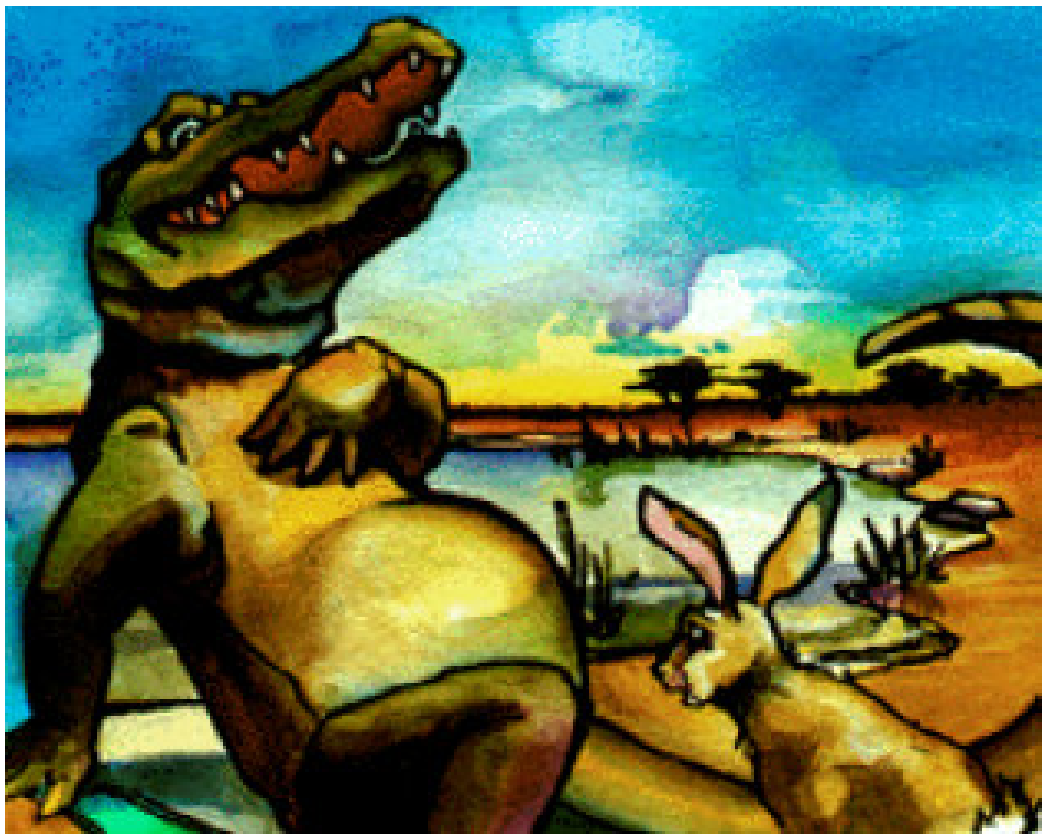
צייר דוד הוהן

פתאום הארנב בא בריצה דרך העשב ועלה ישר על צדו של התנין. הוא התיישב ונשם, נשף מהר. התנין סיבב לאט את ראשו והביט על האורח הלא-צפוי. "ארנב, למה הערת אותי ולמה אתה נושם ונושף חזק כל כך?"

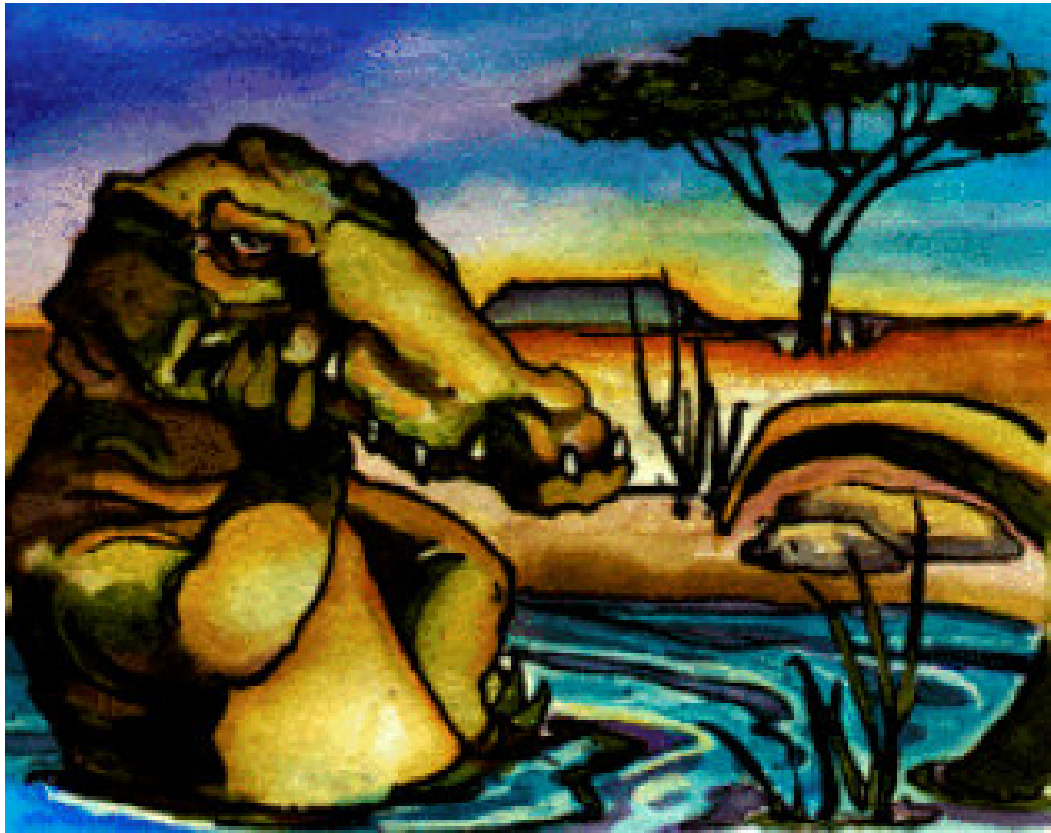
לפני הרבה, הרבה זמן, הרבה לפני שאתה ואני נולדנו, לתנין היה גב חלק ושטוח כמו לפיטון, הנחש הגדול. יום אחד הוא ישב, קצת מנומנם, בחוף הנהר והתחמם בשמש הצהריים.

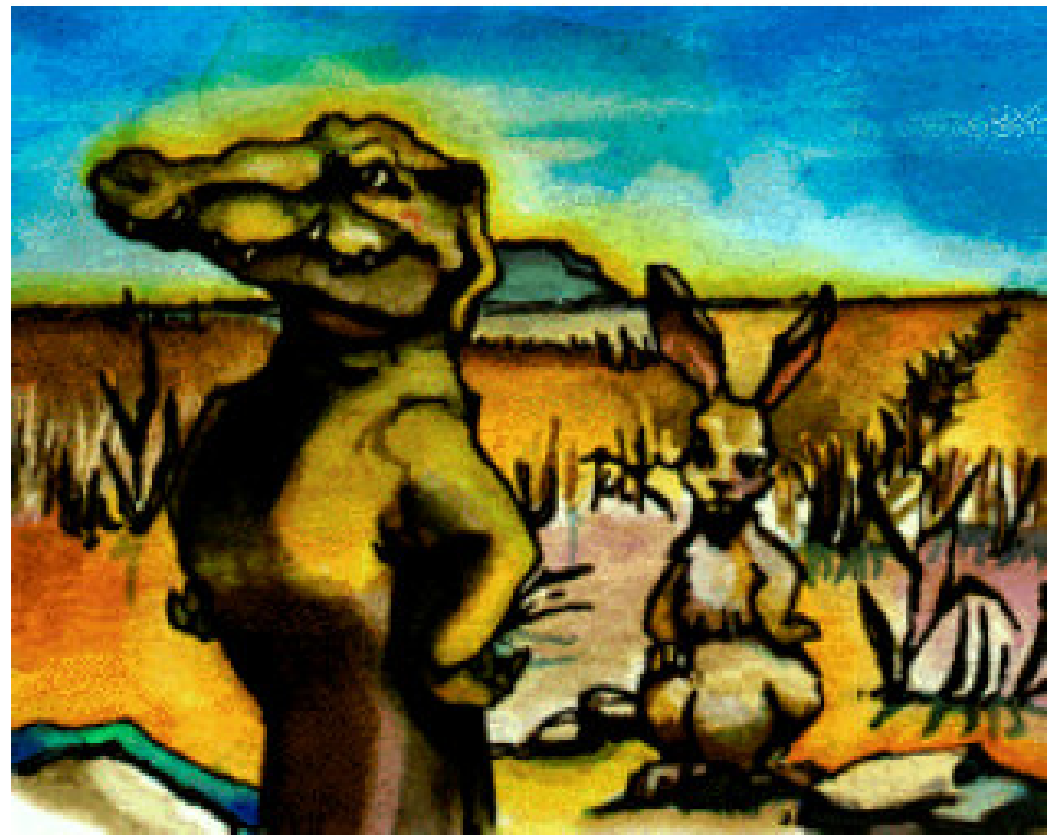
התנין חייר את חיוכו מלא שיניים חדות ואמר "לא.
 אכלתי כבר היום."
 הארנב נרגע "תודה לאל. היו לי מספיק דאגות היום."
 התנין חייר שוב את חיוכו מלא השיניים "אותי שום דבר
 לא מדאיג" התגאה.

"סלח לי אחי התנין, אבל האדם שלח את האח כלב כדי
 שירדוף אותי, ואני רץ ורץ כל הבוקר. אני חושש שהאח
 אדם רוצה לאכול אותי."
 הארנב חשב רגע ואז שאל בעצבנות "אבל אתה לא
 רעב, נכון?"

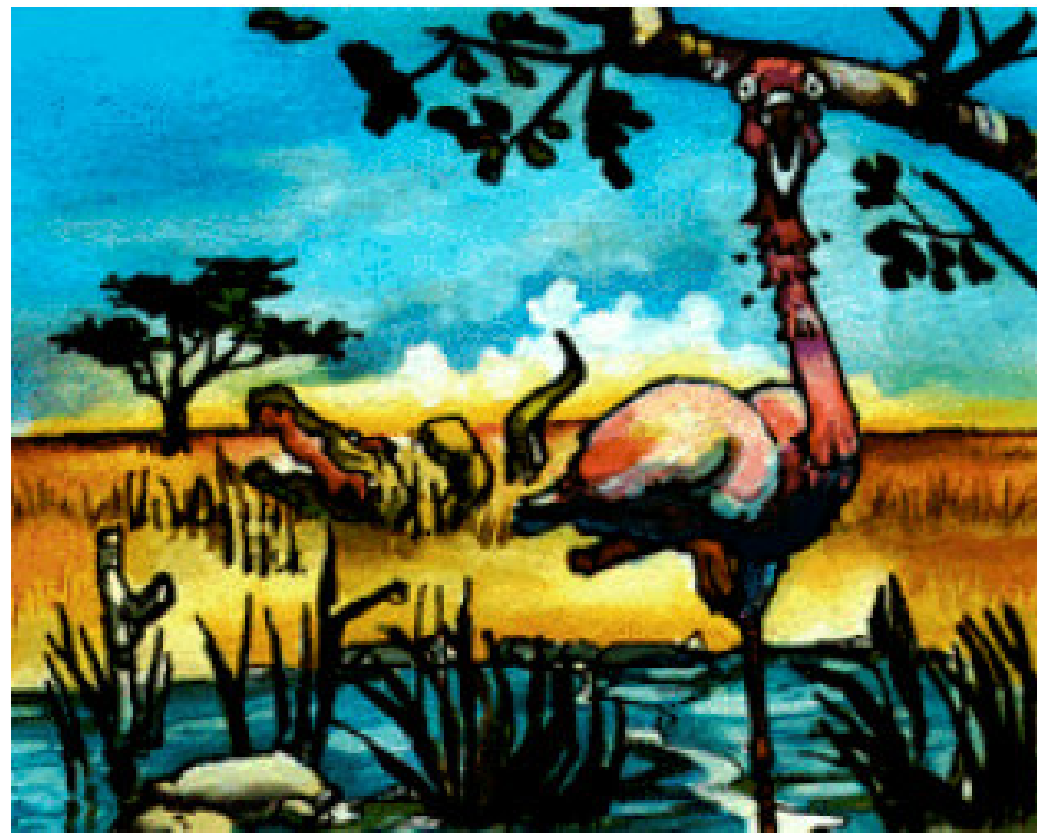
אחרי זמן מה התנין התחיל לחשוב על דבריו של הארנב ואלה הרגיזו אותו. "מה איכפת לדאגות מה אני אומר? מה הם חושבות לעצמן?" הוא רגז יותר ויותר ובסוף החליט ללכת ולמצוא דאגה וללמד אותה לקח.

הארנב הביט עליו ושאל בספקנות "שום דבר?"
 "לא, שום דבר. למעשה" הוא אמר תוך נפנוף זנבו הארוך "הייתי רוצה לראות איזה דאגה."
 "או, תנין, אל תדבר כך. הדאגות לא אוהבות שמדברים כך עליהן."
 התנין רק חייך שוב את חיוכו מלא השיניים וחזר לנמנם.
 הארנב רק נע בראשו ודילג משם לדרכו.

הפלמינגו עף באוויר וזה הפחיד את הקוף שעישן את
מקטרת הצהריים גבוה בעץ. הקוף תמיד נבהל בקלות
והוא קפץ מיד כדי להסתתר.
המקטרת של הקוף נפלה דרך הענפים ישר לתוך
העשב היבש למטה.

הוא זחל דרך העשב היבש, הגבוה, והביט סביב
"דאגות, איפה אתן? בואנה, תראו את עצמכן!"
הוא קרא בקול כה רב בפה שלו מלא השיניים, שהפחיד
את פלמינגו שבנה לו קן בקרבה.

כשכבר הגיע למים הקרים, המלטפים אותו, כל השדה
 היה אחוז להבות. וגבו, שהיה עד אז שטוח וחלק, היה
 עכשיו מחוספס ומגובנן כמו חוף הנהר הסלעי.
 התנין שחה במים והביט על העשן שעלה גבוה לשמים
 מלמל ורוטן כל הזמן.
 וכך הוא גם רוטן עד היום.

התנין היה כה עסוק בזחילה שלא הרגיש כלל
 שהמקטרת של הקוף הדליקה את העשב היבש. ברגע
 שהריח את העשן היה כבר מוקף בלהבות שהתקרבו
 אליו יותר ויותר.
 הוא נבהל מאוד וזחל דרך השדה הבוער, מהר אל
 המקום הבטוח בתוך הנהר שלו.